

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **M. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 stycznia 2026 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

wniosku obrońcy skazanego o wyłączenie SSN Anny Dziergawki

od rozpoznania sprawy o sygn. akt II KK 569/24,

na podstawie art. 42 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 15 grudnia 2025 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego), obrońca skazanego M. P. , powołując się na art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k., wniósł o wyłączenie SSN Anny Dziergawki od udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. akt II KK 569/24. W uzasadnieniu tego wniosku podniesiono, że Sędzia Anna Dziergawka została powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. i w związku z tym udział SSN Anny Dziergawki w rozpoznaniu kasacji, w której podniesiono zarzut w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., powodowałby konieczność zajęcia stanowiska odnośnie do okoliczności, która bezpośrednio dotyczy SSN Anny Dziergawki i jej procedury nominacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wyłączenie SSN Anny Dziergawki jest niedopuszczalny z mocy ustawy, wobec czego należało go pozostawić bez rozpoznania.

Z części motywacyjnej wniosku o wyłączenie wynika, że obrońca skazanego jako podstawę żądania wyłączenia Sędzi Anny Dziergawki wskazał okoliczność jej powołania na urząd sędziego w procedurze nominacyjnej przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., podnosząc przy tym, że - w jego ocenie – okoliczność ta może rodzić wątpliwości co do zachowania standardów niezawisłości i bezstronności przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy. Obrońca skazanego nie uwzględnił jednak w swoim stanowisku, że okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego nie wchodzą w zakres stosowania art. 41 § 1 k.p.k., wskazanego przez niego w podstawie żądania wyłączenia. W wyroku z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt P 22/19 Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że „[a]rt. 41 § 1 w związku z art. 42 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), stosowany odpowiednio na podstawie art. 741 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, 609, 730 i 914 oraz z 2020 r. poz. 190), jest niezgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Z tego względu wniosek o wyłączenie sędziego, w którym na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. kwestionuje się niezawisłości i bezstronności sędziego tylko z powodu jego powołania na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. jest niedopuszczalny z mocy ustawy (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2024 r., I KO 52/23 i wiele innych).

Jest również oczywiste to, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są

ostateczne. W doktrynie dominuje pogląd, że moc powszechnie obowiązująca orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego powoduje, iż wszystkie inne organy władzy publicznej, również organy władzy sądowniczej, mają obowiązek przestrzegania i stosowania tych orzeczeń. W świetle powyższego stwierdzić należy, że brak jest normatywnych podstaw do podważania konstytucyjnego umocowania Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz jej uprawnień do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, a także kwestionowania ważności i skuteczności powołań sędziowskich dokonanych przez Prezydenta RP w ramach przysługującej mu wyłącznej i nie podlegającej weryfikacji prerogatywy, na podstawie rekomendacji udzielonej przez ten organ (zob. m.in.: postanowienie TK z dnia 3 czerwca 2008 r., Kpt 1/08; wyrok TK z dnia 25 czerwca 2012 r., K 18/09; wyrok TK z dnia 11 września 2017 r., K 10/17, OTK-A 2017, poz. 64).

Należy stanowczo podkreślić, że skoro art. 41 § 1 k.p.k. nie obejmuje swoim zakresem badania okoliczności związanych z powołaniem na urząd sędziego, to zarzut orzekania przez sędziego we własnej sprawie (*nemo iudex in causa sua*), formułowany na gruncie tego przepisu, pozostaje całkowicie bezprzedmiotowy.

Z podanych względów, wniosek obrońcy skazanego złożony na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k., którego argumentacja oparta została wyłącznie na stwierdzeniu wadliwości powołania SSN Anny Dziergawki należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalny z mocy ustawy.

[J.J.]

[a.ł.]